

en Sag som den foreliggende. Vel kan det maaske antages, at Domstolene vil afslaa at prøve Administrationens Anvendelse af Reskr. 15. Febr. 1793, jfr. K. O. R. Dom i U. f. R. 1916 S. 169. Man vil kunne benytte Lov om Umyndighed og Værgemaal af 30. Juni 1922 § 46, der siger, at „for saa vidt Retten skønner, at den umyndiggjorte er ude af Stand til selv at drage tilbørlig Omsorg for sin Person, paahviler dette Værgen“. Altsaa, hvis man umyndiggjør Fangen, kan hans Værgen under Tilsyn af, eventuelt efter Ordre fra Pupilautoriteterne — man vender altsaa paa ny tilbage til Justitsministeren — „lade ham indlægges paa et Sindssygehospital, ikke blot til Kur, hvor han skønnes helbredelig, men ogsaa til Forvaring. Og en Forvaring maa ogsaa kunne ordnes paa anden Maade, jfr. Motiverne til Myndighedsloven S. 85—86 og Bentzons Personret S. 118 ff. Desuden burde det ved ny Lov bestemmes, at den ikke (eller endnu ikke) umyndiggjorte vel ved administrativ Foranstaltning kunde tvangsindlægges eller paa anden Maade tages i Forvaring, hvor han lider af en Utilregnelighed af varigere Art, saa at Straf ikke kan eller bør være Reaktionen mod ham, men at dette Indgreb i hans Frihed skulde snarlig prøves af Domstolene efter Retsplejelovens Regler om Umyndiggørelse.

Hvor stærk en Følelse man end har af, at Justitsministeren har truffet det rette ved i et Tilfælde som det foreliggende at tage i Forvaring, er der utvivlsomt god Grund til at skaffe den sikreste og klareste Lovordning af disse vanskelige Forhold, hvor den personlige Friheds fundamentale Retsgode staaar paa Spil. Kun da respekteres Princippet i Grundlovens § 78 og i vore Straffe- og Retsplejeloves Regler om Domstolene som Værnet for den personlige Frihed. Spørgsmaalet rækker videre end til det at udforme den rette Reaktion overfor Forbrydelser. Ogsaa for Værgens Raaden over den personlig umyndiggjortes Person bør der gives nærmere Regler, især hvor der tilsigtes en Frihedsberøvelse, en Tvangsindlæggelse eller Tvangstilbageholdelse.

København den 8. November 1924.

Ærbødigst
V. Bentzon.“

Altsaa ogsaa Universitetsprofessoren i den paagældende Disciplin giver mig fuld- stændig Ret, thi han siger udtrykkelig: „Alligevel maa jeg formene, at der i vor gældende Ret haves Retshjemmel for det her af Justitsministeren allerede foretagne og for en Tilbageholdelse endog for Livstid“. Og han følger til: „Det kan ikke være af-

gørende, at Personen er erklæret for sindssygt, thi det afgørende maa være, at han er saa psykisk abnorm, at han overfor sine Forbrydelser er „ganske ude af Stand til at beherske sig“. Naturligvis tilføjer Professor Bentzon, at det er i Længden uheldigt at nøjes med den administrative Indgriben; men dette har jeg virkelig heller aldrig tænkt mig. Som nævnt fremsættes der om kort Tid Forslag til en ny Straffelov, der netop i Tilfælde som det foreliggende og i mangfoldige andre lægger disse Afgørelser over til Retten ved Straffedommens Af- sigelse. Ogsaa de enkelte andre Huller, som Professoren paapeger, maa vi se at faa stoppet ad Lovgivningens Vej. Men at dette ikke forlængst er sket, ja, det kan man maaske bebrejde mine Forgængere, men dog ikke mig, og at disse aldrig har benyttet Hjemmelen til at uskadliggøre disse farlige, psykisk abnorme Sædelighedsforbrydere, er dog ikke min Skyld. Det er dog i Virkeligheden kun godt, at det gøres nu, og det vil ogsaa indtil videre blive gjort.

Resultatet af denne Redegørelse er følgende Svar, som jeg ikke kunde afgive midt under Undersøgelsen den. 4. November, da det ærede Medlem Hr. Rode spurgte mig, men som jeg i Dag kan afgive: Ja, det foretagne Skridt overfor Berning indleder en ny Praksis fra Justitsministeriets Side, idet dette føler sig ikke alene berettiget, men ogsaa forpligtet, indtil de nødvendige Lovforanstaltninger er blevet gennemført, til at tilbageholde eller at internere Sædelighedsforbrydere, selv om de i og for sig ikke kan betragtes som egentlig sindssyge eller aands- svage, naar de paa Grund af deres psykiske Abnormitet er saa farlige for den offentlige Sikkerhed, at Justitsministeriet, efter som sædvanligt at have indhentet Erklæring fra Retslægeraadet eventuelt ogsaa Sundheds- styrelsen, maa skønne det uforsvarligt af Hensyn til Samfundet at lade dem gaa rundt som frie Borgere. Dette er en ny Praksis, men jeg tror og haaber, at det indenfor de angivne Rammer vil blive billiget fra alle betydende Sider i vort Samfund uden Hensyn til politiske, moralske eller religiøse Opfattelser. Jeg haaber ogsaa, at det ærede Medlem Hr. Rode vil finde min Besvarelse fyldestgørende, selv efter de store Krav, det ærede Medlem stiller baade til Grundig- hed og Sandfærdighed.

Landbrugsministeren (Bording): Si- den jeg sidst havde Ordet, er der rettet forskellige Bemærkninger til mig, bl. a. har det ærede Medlem Hr. A. C. D. Petersen gjort nogle Bemærkninger om de Forholds- regler, der fra Ministeriets Side er blevet